

Notitie hoorzitting 29 november 2004 - Staal/JMW

Blauwe tekst - juridische kant, door mr. Pasman

Zwarte tekst - uitleg rapport, door Staal

Archief Philip Staal

1. Algemeen

Voor een gegrondbevinding van een verzet is vereist dat een schuldeiser door een voorgenomen fusie minder waarborgen zou hebben voor de voldoening van zijn vordering.

- De gebroeders Staal hebben een vordering van circa EUR 1,5 miljoen op de fusiepartners.
- Door de voorgenomen fusie hebben de gebroeders Staal minder waarborgen voor de voldoening van hun vordering.
- Er zijn nog vele andere juridische argumenten, doch die zijn niet specifiek voor Staal. Deze argumenten zijn naar voren gebracht door advocaat Mr. Loonstein en advocaat Mr. Ellens tijdens de zitting op 27 september 2004, en wij sluiten ons aan bij deze sprekers.

JMW is niet ter goede trouw daar de heer Vuijsje, directeur JMW, in een e-mail d.d. 2 juli 2004 aan de journalist van Trouw schrijft:

“Zoals ik heb uitgelegd dient een claim van de heer Staal niet bij JMW maar bij de Rudelsheimstichting te worden gedeponereerd.”

Dit is nu juist één van de instellingen die JMW door de fusie wil laten verdwijnen.

De gebroeders Staal hebben hun claim neergelegd per brief d.d. 20 januari 2004, terwijl JMW de fusie heeft ingediend op 4 juni 2004 en gepubliceerd op 10 juni 2004 in dagblad Trouw.

De gebroeders Staal verzoeken de Rechtbank om het verzet gegrond te verklaren, althans het bedrag van de te stellen waarborg te bepalen.

2. Opzet pleidooi

Eerst zal in het kort aangetoond worden dat de gebroeders Staal een vordering hebben op de vereniging de Rudelsheimstichting en de stichting Le-Ezrath Ha-Jeled. Voor een uitgebreide uiteenzetting van de vordering verwijs ik u naar het rapport “Be-Ezrath Ha-Jeled” (BEHJ) te vinden op de website:

<http://www.wezen.org>

Daarna zal worden aangetoond dat de voorgenomen fusie de gebroeders Staal minder waarborgen geeft voor de voldoening van hun vordering.

Tot slot zal, puntsgewijs worden ingegaan op het door de verweersters ingediende Verweerschrift.

3. Zijn de gebroeders Staal Schuldeisers?

Het antwoord hierop is ja. De gebroeders Staal zijn schuldeiser van de Rudelsheimstichting en Le-Ezrath Ha-Jeled, zijnde onze voogd / vermogensbeheerder, zie rapport BEHJ.

In de advertentie van JMW in het NIW staat dat de genoemde persoon (bedoeld wordt Staal) motiveert zijn algemene beschuldiging aan het adres van 'alle' Joodse voogdij-instellingen aan de hand van zijn 'eigen' zaak tegen één voogdij-instelling.

De vordering van Staal op de voogdij-instelling is ontstaan:

- Door geen verantwoording te geven over de periode 1 januari 1953 tot 15 december 1954 (datum memorie van successie). Over de periode mei 1945 tot 1 januari 1953 is een eenmalige vermogensopstelling gegeven (activa en passiva) inkomsten en uitgaven komen hier niet op voor en worden dus niet verantwoord.
- Doordat niet alle bedragen vermeld in de rapportage van de bewindvoerder, van Staal, aan het Nederlands Beheersinstituut van 9 februari 1954 zijn te vinden in het Eindrapport van voogd d.d. 13 juni 1962.
- Doordat er gedurende de periode dat onze voogd het vermogensbeheer had over de erfenis van onze ouders verschillende uitgaven ten onrechte zijn gedaan.
- Doordat onze voogd besloten had om mijn broer Marcel, tegen de adviezen van de specialisten in op minderjarige leeftijd (18 jaar) naar Israël te laten gaan. Een merkwaardigheid is dat dit document wel aanwezig was in de kopie van het dossier Staal door mijn broer in 1998 ontvangen, maar niet in de kopie van het dossier ontvangen door mij in 2003.

De voogd is verantwoordelijk voor de wees tot het moment van meerderjarigheid, ongeacht of de wees in Nederland of een ander land woonde. De voogd kon geen verantwoordelijkheid nemen voor hun Israëliische pupillen (zie rapport BEHJ pag. 18 en 19).

- Bij het bereiken van de meerderjarige leeftijd hebben mijn broer en ik niet het batig saldo ontvangen. Wij kunnen ons niet herinneren ooit bij een rechtzitting te zijn geweest waarbij onze voogd decharge heeft gekregen van de rechter.

Totale vorderingen van de gebroeders Staal op de Rudelsheimstichting/ LEHJ - niet meegerekend de nieuw gevonden memorie of successie (zie rapport BEHJ pag. 45) berekent met de contante waardeberekening methode is als volgt:

Philip Staal:

Vordering: 1 januari 1953	f 80.000,-
Ontvangen: september 1963 – f 30.000 en dit bedrag heeft op 01-01-1953 een waarde van (factor 5,5)	<u>f 5.455,-</u>
Te weinig ontvangen (waarde 1 januari 1953)	f 74.545,-

Dit bedrag is vandaag de dag (factor 24) zo'n f 1,79 miljoen en is Euro 812.530,-

Marcel Staal:

Vordering: 1 januari 1953	f 80.000,-
Ontvangen: november 1961 – f 45.700,- en dit bedrag heeft op 01-01-1953 een waarde van (factor 4,2)	<u>f 10.880,-</u>
Te weinig ontvangen (waarde 1 januari 1953)	f 69.120,-

Dit bedrag is vandaag de dag zo'n (factor 24) zo'n f 1,66 miljoen en is Euro 753.000,-

Hieruit volgt dat voor mijn broer en mij samen een totaal bedrag van ruim 1,57 miljoen Euro te weinig is ontvangen.

Niet meegerekend in bovenstaande is het recent gevonden document namelijk de memorie van successie welke het bovenvermelde bedrag met ruim Euro 336.000 hoger maakt.

4. Geeft de voorgenomen fusie de gebroeders Staal minder waarborgen voor de voldoening van hun vordering?

Het antwoord is: ja. Immers, op dit moment zijn de gebroeders Staal de enige schuldeiser van de vereniging Rudelsheimstichting en de stichting Le-Ezrath Ha-Jeled. Weliswaar is het gezamenlijke vermogen na de fusie groter, doch volstrekt ongewis is wie zijn mede schuldeisers zijn of zullen zijn, in de toekomst. Als zou blijken, dat die anderen niet met Rudelsheimstichting en/of Le-Ezrath Ha-Jeled te maken hebben, maar met één van de andere stichtingen en/of verenigingen, dan zal Staal uiteindelijk minder krijgen dan zonder fusie. Hij heeft dus recht op een zekerheidsstelling.

5. Reactie op Verweerschrift van JMW

5.1. In punt 5.20 van Verweerschrift JMW staat:

5.1.1. *“Na de Tweede Wereldoorlog trad in Nederland een aantal Joodse voogdij-instellingen, waaronder de Rudelsheim-stichting, op als voogd van de ruim 2.000 joodse weeskinderen. Deze voogdij-instellingen traden in dat kader veelal tevens op als beheerder van de vermogens die aan de weeskinderen toekwamen uit hoofde van de door de weeskinderen geërfde nalatenschappen.”*

De feiten zijn, zie Tsedaka van Isaac Lipschits (een halve eeuw JMW), pagina 94:

In 1949 bedroeg het aantal joodse oorlogswezen 1.004. De onderverdeling was als volgt:

<i>Onder voogdij van joodse familieleden:</i>	<i>375</i>
<i>Onder voogdij van andere joodse pleegouders of joodse instellingen:</i>	<i>226</i>
<i>Onder voogdij van niet-joodse pleegouders:</i>	<i>303</i>
<i>Onder voogdij van de Commissie OPK:</i>	<i>100</i>

We zien dus dat onder voogdij van joodse pleegouders en joodse instellingen samen 226 joodse oorlogswezen waren en niet, zoals JMW in zijn verweerschrift schrijft, dat de joodse voogdij-instellingen optraden voor ruim 2.000 joodse oorlogswezen. Het aantal oorlogswezen waarvan de Rudelsheim-stichting de voogd was, was lager dan van andere joodse voogdij-instellingen. Hieruit volgt dat het voor de gebroeders Staal nadelig is als de Rudelsheimstichting verdwijnt en hun claim terechtkomt bij het “Samenwerkingsverband”.

5.1.2. Verder staat in punt 5.20 van Verweerschrift:

“Eind jaren 1940 besloten de voogdij-instellingen dat de vermogens-beheerafdeling van Le Ezrath het beheer van alle voogdij-instellingen op zich zou nemen. Bij meerderjarigheid van de weeskinderen verstreekte Le Ezrath namens de desbetreffende voogdij-instelling een eindafrekening waarop nauwkeurig de ontwikkeling van het vermogen van de weeskinderen was vermeld.”

Hieruit blijkt dat Staal ook schuldeisers is van Le-Ezrath Ha-Jeled.

Bij het bereiken van de meerderjarige leeftijd moest middels een eindafrekening, (rapport BEHJ hoofdstuk 5) financiële verantwoording afgelegd worden aan de rechter, waarna de voogd werd gedéchargeerd en de wees het batig saldo uitgekeerd kreeg.

In de brief van 23 januari 2004 schrijft dhr. Vuisje, directeur JMW, aan prof. Arnold Heertje en Philip Staal hierover:

“Tijdens het gesprek dat wij hadden meende ik mij te herinneren dat er een aantekening bestond in het sociale dossier over een afspraak met Philip inzake de overdracht van de nalatenschap bij zijn meerderjarig worden (21 jaar).

Ik heb het sociale dossier nog eens zorgvuldig bekeken, maar deze veronderstelling was onjuist. Er is geen melding van zo’n afspraak. Wel is bekend dat zo’n afspraak gebruikelijk was. Ik meld dat ook in mijn schrijven van 11 juni 2003. Uitgaand van onze veronderstelling dat accountant Vos als het beheer van de aandelenportefeuille overnam na de meerderjarigheid van Philip, is het mogelijk dat hier een andere procedure is gevolgd.”

Met andere woorden, het is mogelijk dat niet alle weeskinderen een eindafrekening van LEHJ hebben gekregen en/of een gesprek hadden met de voogd inzake de overdracht van de nalatenschap.

Indien de wees in het buitenland woonde, werd de wees om een schriftelijke akkoordverklaring gevraagd en werd door hem/haar iemand gemachtigd de rechtzitting bij te wonen en het batig saldo in ontvangst te nemen (zie rapport BEHJ pag. 17). Bij het bereiken van de meerderjarige leeftijd hebben wij (mijn broer en ik) het batig saldo niet ontvangen. Wij kunnen ons niet herinneren ooit bij een rechtzitting te zijn geweest waarbij onze voogd décharge heeft gekregen van de rechter (zie rapport BEHJ pag. 17 en 45). De handtekening op de Algemene Volmacht – kennelijk voorstellend een handtekening van Marcel Staal – is door de Forensisch schriftexpert drs. Zevenbergen, voorzitter Nederlandse Vereniging voor Forensische Schriftexperts, onderzocht of deze handtekening is/zou kunnen zijn van Marcel Staal. Zevenbergen concludeert (zie bijlage 7 van rapport BEHJ) dat er gegronde redenen zijn om aan de echtheid van de onderzochte handtekening op de ‘Algemene Volmacht’ dient te worden getwijfeld. Daarnaast, zo schrijft dhr. Zevenbergen, is de mogelijkheid van “frauduleuze montage” van de betreffende handtekening niet uit te sluiten.

Op 3 september 2003 schrijft mw. Verhey, de onderzoeker welke genoemd wordt in Verweerschrift JMW, aan dhr. Shalom Pront secretaris wezencommissie Israël:

“Ik werk heel hard aan de laatste details van het onderzoek. Daarin probeer ik juist aan te tonen dat er juridisch dan wellicht niks mis is, maar wel moreel-ethisch. Bovendien vind ik die Jokos-uitkeringen waarvoor de weeskinderen een verklaring hebben getekend buitengewoon verdacht.”

Het blijkt dus dat ook mw. Verhey sterk twijfelt aan de echtheid van de, door de wezen getekende, verklaringen.

5.2. In punt 5.28 van Verweerschrift JMW staat:

“De Fusiepartners zijn voorts, na zorgvuldige afweging, tot de conclusie gekomen dat een mogelijke vordering van de Gebr. Staal verjaard is. De Gebr. Staal hebben immers reeds meer dan 40 jaar geleden hun eindafrekening ontvangen. Pas in 2000 hebben zij hun huidige stelling ingenomen.”.

Met betrekking op de verjaring waarop JMW zich beroept het volgende: Onnodig te zeggen is, dat een beroep op verjaring kan afstuiten op de redelijkheid en billijkheid en/of misbruik van recht kan opleveren. Slechts een paar maanden geleden heeft JMW met succes actie gevoerd tegen een dreigend stopzetten van de overheidssubsidie door te wijzen op het feit dat JMW als enige organisatie zich bezig houdt met de gevolgen van de Shoa. JMW ontleed zijn bestaansrecht uit de Shoa zo betoogde de directeur van JMW, dhr. Vuijsje.

Bovendien heeft dhr. Vuijsje in een interview in Trouw gezegd:

“Ik zou het liefst zien dat de gebroeders Staal naar de rechter gaan, wij zullen ons niet op verjaring beroepen.”

De omstandigheid, dat JMW ook in het kader van aanspraken verband houdende met WO II Tegoeden, jegens de overheid, banken, assuradeuren en anderen met klem heeft betoogd, dat een beroep op verjaring onredelijk en ongepast is, maakt dat Staal in een procedure ten gronde een eventueel beroep op verjaring, dat JMW nog lang zal kunnen achtervolgen in haar stellingnamen jegens derden, zal kunnen trachten af te wenden op bovenbedoelde gronden.

De vordering van de gebroeders Staal is niet verjaard net zo min als MAROR (WO II Tegoeden) verjaard zijn. De claim van de gebroeders Staal heeft dezelfde afkomst als de MAROR-gelden namelijk restitutie van geroofd joods bezit. Het JMW moet als geen ander weten dat een claim op deze gelden niet kan verjaren, dit is een namelijk een morele claim. JMW was een van de belangrijkste organisatie die er voor streed dat WO II Tegoeden niet kunnen verjaren.

5.3. In punt 5.21 van Verweerschrift JMW staat:

“De Rudelsheim-stichting trad na de Tweede Wereldoorlog op als voogd van de Gebr. Staal. Toen de Gebr. Staal begin jaren 1960 meerderjarig werden, ontvingen zij ieder een nauwkeurige eindafrekening van het toekomstige vermogen. Dit vermogen is aan hen uitgekeerd.”

Zie punt 5.1.2. hierboven voor mijn reactie hierop.

5.4. In punt 5.23 van Verweerschrift JMW staat:

“Vanaf begin 2000 vindt een uitgebreid onderzoek plaats naar het beheer van vermogens door Joodse voogdij-instellingen door de onderzoekers mw. E. Verhey en mw. P. Micheels. Zij doen dit in opdracht van het Israël Instituut voor Onderzoek naar Verdwenen Joods Bezit tijdens de Holocaust. Naar aanleiding van de voornoemde stellingen van de Gebr. Staal heeft JMW Verhey de opdracht gegeven de stukken in het dossier van de Gebr. Staal te onderzoeken. Verhey heeft zich in een brief van 22 oktober 2002 uitgelaten over de verwijten die de Gebr. Staal de Rudelsheimstichting maken. De belangrijkste conclusie van Verhey op basis van bestudering van de stukken in het dossier van de Gebr. Staal was:

(ik) concludeer (...) dan ook dat het mij nagenoeg uitgesloten lijkt dat Le-Ezrath Ha-Jeled of de Rudelsheimstichting op enigerlei wijze oneigenlijk gebruik heeft gemaakt van de erfenis van de broers Staal.”

Dit punt gaat over twee verschillende opdrachten voor onderzoeken, gegeven aan mw. Verhey te weten:

5.4.1. Onderzoek dossier Staal, opdracht gegeven door JMW aan mw. E. Verhey. Zie brief d.d. 22 oktober 2002 bijlage 4 van rapport BEHJ.

5.4.2. Uitgebreid onderzoek naar het beheer van vermogens door Joodse voogdij-instellingen door de onderzoekers mw. E. Verhey en mw. P. Micheels in opdracht van het Israël Instituut voor Onderzoek naar Verdwenen Joods Bezit tijdens de Holocaust.

Voor beide onderzoeken geldt:

- de opdrachtgever is niet onafhankelijk
- de onderzoeksters, mw. Verhey is geen financieel deskundige

5.4.1. Onderzoek dossier Staal, opdracht gegeven door JMW aan mw. E. Verhey. Zie rapport d.d. 22 oktober 2002 bijlage 4 van rapport BEHJ.

In dit rapport schrijft Verhey:

“ik ben ervan overtuigd, ik concludeer, wij hebben geconstateerd” allemaal zinnen maar de bewijzen worden niet geleverd.

Zo schrijft Verhey o.a.:

“Opmerkelijk vond ik het bedrag a fl. 9.681,83 aan pleeggelden op de eindafrekening (pagina 3). Jammer genoeg zat daar geen verdere specificatie bij. Toch ben ik ervan overtuigd dat dit bedrag is opgebouwd uit enerzijds het tijdens en vlak na de oorlog betaalde bedrag van fl. 6.036,30 door accountant/toeziend voogd Vos aan het onderduikadres van de kinderen (zie pagina 11, rapport) en anderzijds een gerestitueerd bedrag aan de overheid vanwege direct na de oorlog uitbetaalde pleeggelden aan particulieren.”

Drs. Frits Hoek -forensisch accountant welke als onderzoeker werkzaam was voor de Contactgroep Tegoeden Wereldoorlog II Roof en Restitutie Joods Vermogen commissie van Kemenade en ingehuurd door JMW zie Verweerschrift punt 5.26– schrijft o.a. aan mij in een brief d.d. 1 februari 2004:

“Ik heb vorig jaar een gesprek gehad met Elma Verhey over een tekst van haar waarin zij een door uw voorged ten laste van u in rekening gebracht bedrag, ik dacht een bedrag van ruim f 9.000, omschreef als waarschijnlijk een betaling aan Ph. Vos voor door hem in en/of vlak na de oorlog gemaakte kosten. Ik heb toen uitgelegd dat en waarom zulks niet mogelijk was.” Zie ook bijlage 6 van rapport BEHJ pag. 109.

Bovendien vergeet Verhey dat de vordering van fl. 6.036,20 voor de kinderen Staal is. Ze vergeet het bedrag gemakshalve door twee te delen. Hieruit blijkt dat mw. Verhey geen financieel deskundige is.

5.4.2. Uitgebreid onderzoek naar het beheer van vermogens door Joodse voorgedij-instellingen door de onderzoekers mw. E. Verhey en mw. P. Micheels in opdracht van het Israël Instituut voor Onderzoek naar Verdwenen Joods Bezit tijdens de Holocaust.

Dit onderzoek is nog niet gepubliceerd, ik heb het niet gezien en kan hierover dus niks zeggen. Wel heb ik het concept rapport gelezen en vraag ik me af waarom JMW niet wacht met de fusie tot dit rapport gepubliceerd wordt.

Bovendien heb ik mijn twijfels over de onafhankelijkheid van de opdrachtgever en de deskundigheid van de onderzoekster.

Opdrachtgever

Zoals gezegd is de opdrachtgever van dit onderzoek het Israël Instituut voor Onderzoek naar Verdwenen Joods Bezit tijdens de Holocaust. Voorzitter van deze stichting is dhr. A. Roet, zoon van dhr. S. Roet.

- Dhr. S. Roet was bestuurslid van het Joods Jongensweeshuis vanaf juli 1939 tot 6 maart 1943 (datum dat de wezen en begeleiders van het Joods Jongensweeshuis met militaire precisie uitgevoerde operatie werden weggehaald en vermoord).
- Begin 1942 werd dhr. S. Roet aangesteld als ‘Financieel Leider’ van de afdeling ‘Hulp aan Vertrekkende’ en adviseur en chef van de afdeling ‘Hoofdinspectie en Inspectie’ van de Commissie ter behandeling van Financiële Aangelegenheden van de Joodse Raad. Deze functie bracht met zich mee dat dhr. S. Roet inzicht had in de vermogens van alle ‘Vertrekkende’.

- JCC-bestand (Alfabetische lijst van zich in Nederland bevindende joden). De registratie is uitgevoerd door het Centraal Registratiebureau voor joden, een onderafdeling van de Joodsche Coördinatie Commissie (JCC). Vanaf september 1944 was JCC in Eindhoven gevestigd. Na de bevrijding verhuisde men naar Amsterdam.

“De JCC-lijsten zijn onder zeer primitieve omstandigheden tot stand gekomen. Dat weet ik want dat gebeurde bij ons thuis in de huiskamer o.a. door mijn vader”

zo zei dhr. A. Roet tijdens een bijeenkomst van de Werkgroep Verificatie op 18 januari 2001 ten kantore van KPMG.

- Vanaf 1945 tot 1948 en van 1957 tot 1958 was dhr. S. Roet bestuurslid van de Stichting Le-Ezrath Ha-Jeled respectievelijk de Gefusioneerde Joodse Instellingen voor Kinderbescherming.

Dhr. S. Roet, de vader van de opdrachtgever, heeft geweten althans had kunnen weten:

- a. Waar de vermogens van de gedeporteerden waren.
- b. Wie van de gedeporteerden teruggekomen zijn.
- c. Wie van de joodse wezen vermogen had en waar dit vermogen was.
- d. Hoe het vermogen van de joodse wezen door de joodse instellingen is beheerd.

Het gaat hier vooral om onroerend goed. In mijn bezit twee aktes van de verkoop van panden als volgt:

- Eén akte met vier panden in Amsterdam waarvan de notaris ook de penningmeester van de gefusioneerde Joodse Instellingen voor Kinderbescherming was alsmede in de financiële Commissie van de Fusie zat. Eén van de in deze akte beschreven panden zijn gekocht en verkocht door een makelaar die vanaf 1955 tot 1967 bestuurslid was van de Gefusioneerde Joodse Instellingen.
- Een tweede akte van verkoop van een pand uit Groningen.

Op de eindafrekening van deze wees kan ik deze panden en/of de opbrengsten hiervan niet vinden.

Op de eindafrekening van deze wees staan wel vier posten ‘onverdeelde boedels’, echter, het is zeer onwaarschijnlijk dat hier de huizen inzitten om de volgende redenen:

- In de akte van verkoop van de panden staan alle belanghebbende exact beschreven. De aktes zijn van februari en maart 1953 terwijl de eindafrekening van deze wees gedateerd is op 14 maart 1956. Drie jaar na de akte van verkoop had de opbrengst allang verdeeld kunnen/moeten zijn.
- De ‘onverdeelde boedels’ zijn bij vier verschillende notarissen, zo staat in de eindafrekening. Echter de notaris uit Groningen welke de verkoop van het pand deed, is niet één van de notarissen welke op de eindafrekening van de wees staat.

Om deze problematiek onafhankelijk te laten onderzoeken kan/mag de opdrachtgever niet zijn het Israël Instituut voor Onderzoek naar Verdwenen Joods Bezit tijdens de Holocaust, met als voorzitter dhr. A. Roet, de zoon van dhr. S. Roet.

Onderzoeker

Zoals gezegd heeft de opdrachtgever de opdracht voor onderzoek gegeven aan mw E. Verhey en mw. P. Micheels.

Op 17 mei 2000 schrijft mw Verhey aan dhr. A. Roet:

- *Ik heb de indruk dat er ECHT iets niet deugt.*

Op 8 juni 2000 Schrijft mw Verhey aan Avraham Roet:

- *Ik had een gesprek met Vuijsje van JMW. Hij at uit mijn hand als je begrijpt wat ik bedoel. (weet je wel? Die brief van JMW aan haar heb je mij gegeven op die zondag toen we in het Hilton hotel zaten).*
- *Ik ben met dossier ████████ twee dagen bezig geweest. Conclusie: er klopt NIETS van.*
- *Ik heb een brief gevonden van Le-Ezrath Ha-Jeled waarin staat dat dit geld (bedrag wat toekomt aan wees) niet aan haar wordt gegeven – want ze zit in Israël.*
- *Vuijsje is erg angstig en bang, zeker voor (kranten)publiciteit. Maar hij vertrouwt me. Hij heeft mij gevraagd om een voorstel voor verder, algemeen onderzoek te doen – ziet de bui hangen. Hun adviseur in deze is Ies Lipschits en die wil van geen kwaad weten (ik heb hem gebeld maar hem lang niet verteld wat ik nu weet).*
- *Mocht je contact hebben met Vuijsje, laat dan weten dat jij weet dat ik bezig ben met een VOORSTEL voor een onderzoek, dat jullie ook alle vertrouwen in mij hebben enz. enz. En dat jullie, graag overwegen om samen met JMW dat onderzoek te laten doen. Ook JMW heeft daar geld voor over, vertelde Vuijsje mij, dus dat maakt het in principe wel allemaal makkelijker.*
- *De enige die behoorlijk op de hoogte is, is Chaya Brasz. Haar wil ik eventueel betrekken bij het onderzoek in Israel en ik vertrouw haar. Tot jij mij vertelt dat ik dat niet moet zijn!*
- *Maar wil je alsjeblieft voorzichtig zijn met deze e-mail?*

Toch heeft mw Verhey in haar lezing gehouden in Israël (verslag Verhey december 2001) alleen maar goeds verteld over Le-Ezrath Ha-Jeled. Ze schrijft op pagina 2 van dit verslag:

“Het vertrek naar Israël kostte uiteraard het nodige geld. Voor de reis, de trein naar Marseille en de boot naar Haifa, was per kind vijfhonderd gulden begroot, en voor de uitrusting duizend gulden. Uit de notulen van

vergaderingen blijkt dat het Bergstichtingbestuur besloot die kosten voor eigen rekening te nemen. Daarnaast werd afgesproken dat als kinderen over eigen vermogen beschikten, zij daarvoor extra spullen mochten aanschaffen tot een bedrag van tweeduizend gulden.

Mw. Verhey vervolgt haar verhaal – en dit is de essentie:

De rest van het vermogen – als dat er tenminste was – moest worden bewaard tot hun eenentwintigste jaar. En op dit punt van mijn verhaal, is het helaas zaak u te vertellen dat wij niet hebben kunnen vaststellen of de voorgedij-instellingen zich aan de afspraken hebben gehouden.”

Dit laatste komt niet overeen met de inhoud van mw. Verhey's e-mail van 8 juni 2000.

Tot slot spreekt mw. Verhey, in december 2001, de hoop uit haar rapport zo snel mogelijk af te ronden. Tot op heden is dit rapport niet gepubliceerd.

Op 29 mei 2003 schrijft mw Verhey aan Avraham Roet:

Bijgevoegd de eindafrekening van het rapport. Zoals je weet staan er nog onbetaalde bedragen open, die ik opnieuw heb opgevoerd. Denk je dat er nu (snel) betaald gaat worden? Pauline gelooft er niets (meer) van, maar mijn vertrouwen in jou is groot!

Bijgevoegd ook een voorstel voor publicatie van het rapport en voor een vervolgboek. Vuijsje wil graag publicatie (hij vindt het prachtig) dus ik kan me voorstellen dat ook JMW zou kunnen/moeten bijdragen.

Op 3 september 2003 schrijft Verhey aan Shalom Pront:

“Ik werk heel hard aan de laatste details van het onderzoek. Daarin probeer ik juist aan te tonen dat er juridisch dan wellicht niks mis is, maar wel moreel-ethisch. Bovendien vind ik die Jokos-uitkeringen waarvoor de weeskinderen een verklaring hebben getekend buitengewoon verdacht. Ik doe dit allemaal in eigen tijd voor eigen rekening. Met behulp van een forensisch accountant die op dezelfde basis werkt.”

Mw. Verhey bedoelt met de forensisch accountant drs. Frits Hoek. Echter, drs. Hoek schrijft mij in zijn brief van 1 februari 2004.

“Later heeft zij (mw. Verhey) mij gevraagd of ik de concepten van haar teksten kritisch zou willen lezen. Ik heb dat gedaan, niet omdat ik ‘deskundige’ ben of bijzonder goed op de hoogte van de problematiek van joodse oorlogswezen, maar louter uit mijn grote persoonlijke belangstelling voor het onderwerp. Over de kwaliteit van Elma's onderzoek kan ik uiteraard geen oordeel vellen, evenals over de uiteindelijke conclusie(s), die ik overigens niet of nog niet ken.”

5.5. In punt 5.26 van Verweerschrift JMW staat:

“Uiteraard heeft JMW ook zelf onderzocht in hoeverre er enige grond was voor de verwijten van de Gebr. Staal. In dit verband heeft JMW ook een accountant een forensisch onderzoek laten uitvoeren. Ook uit deze onderzoeken bleek geenszins dat de Rudelsheim-stichting of Le-Ezrath het geld opzettelijk of onopzettelijk zou hebben zoekgemaakt.”

Op 24 juli 2003 schrijft de forensisch accountant drs. Frits Hoek aan dhr. Philip Staal (zie bijlage 6. pag. 107 van rapport BEHJ) het volgende:

“Met uw brief van 16 juni 2003 die ik via e-mail van u ontving, reageert u op mijn rapport van 30 mei 2003 aan de Stichting Joods Maatschappelijk Werk (JMW).

Mijn rapport van 30 mei 2003 aan JMW geeft mijn antwoord op de vraag die JMW aan mij stelde of het vermogensoverzicht van de bewindvoerder van de nalatenschap van uw ouders – hierna aangehaald als rapport Vos – “aan te sluiten” is op de Staat van ontvangsten en uitgaven per 13 juni 1962, zoals opgesteld door de S. A. Rudelsheim-Stichting, hierna aangehaald als verantwoording voogd. Mijn conclusie was dat beide stukken niet op elkaar zijn aan te sluiten.”

“Zoals ik in mijn rapport reeds heb gesteld, is het zonder te beschikken over de door de notaris opgestelde berekening van de boedelverdeling, de zogenoemde Memorie van Successie, onmogelijk vast te stellen welk netto-vermogen – en in welke samenstelling – uiteindelijk beschikbaar kwam aan u en uw broer.”

Verder schrijft drs. Frits Hoek:

“Ik heb dus geen antwoord op uw vraag of uw voogd uw vermogen goed heeft beheerd. Ik heb geen onderzoek gedaan naar het vermogensbeheer van de Rudelsheim-Stichting in het algemeen in de jaren vijftig en zestig, en zeker niet naar dat beheer in uw geval.”

JMW schrijft in zijn verweerschrift dat ze een accountant (drs. Frits Hoek) een forensisch onderzoek heeft laten uitvoeren en dat ook uit dat onderzoeken geenszins bleek dat de Rudelsheim-stichting of Le-Ezrath het geld opzettelijk of onopzettelijk zou hebben zoekgemaakt. Echter, de forensisch accountant drs. Frits Hoek schrijft dat hij zo’n onderzoek nooit heeft uitgevoerd.

Wel conformeert drs. Hoek aan het einde van zijn brief, het door Philip Staal berekent nominaal zuiver vermogen, rapport BEHJ pag.45.

6. Tot slot wil ik reageren op de advertentie welke JMW vanaf 7 september gepubliceerd heeft in die media welke de joodse gemeenschap in Nederland en Israël bereikt (niet in Trouw) en wel op:
- De manier waarop JMW ‘verzoekt’ de stichting Ajalah de advertentie op hun website te zetten.
  - De inhoud van de advertentie.

- De manier waarop JMW ‘verzoekt’ de stichting Ajalah de advertentie op hun website te zetten.

Op 14 september j.l. ontving mw. Hershler, ex-sociaal werkster in dienst van JMW en vandaag de dag wonende in Israël en voorzitter van Ajalah, een e-mail van dhr. Vuijsje met de volgende inhoud:

Ik vind het volstrekt onaanvaardbaar en verwerpelijk dat de advertentie niet wordt geplaatst. De heer Staal krijgt van Ajalah alle ruimte om zijn (zeer gekleurde) rapport op de website te zetten voor iedereen ter bezichtiging. Hij belet mij op deze zaak te reageren door JMW niet te ontheffen van de gebruikelijke vertrouwelijkheid. De tekst die nu is aangeleverd is –om die reden- zeer neutraal en betreft niet alleen de zaak Staal.

Indien Ajalah de advertentie van JMW niet plaatst verliest het haar neutrale positie en neemt om oneigenlijke redenen stelling.

Op 23 september 2004 ontving mw. Hershler een tweede e-mail van dhr. Vuijsje als volgt:

Beste Marthi,

Is op mijn verzoek tot heroverweging al een besluit genomen? Ik verneem dat graag op korte termijn. Ik verwacht –gezien de rechtzitting maandag- binnenkort weer publiciteit. Ik overweeg het besluit van Ajalah, en de reden van het besluit, dan naar buiten brengen.

Ik ben de stemmingmakerij van Philip Staal na vier jaar zeer beu en ben van plan mijn terughoudendheid in deze te laten varen.”

Staal is de beheerder van vele websites waaronder de site van Ajalah. De site van Ajalah wordt echter, zo’n tien jaar belangeloos onderhouden en beheert door Staal. Staal was vanaf 1990 tot 2001 bestuurslid en vice voorzitter van Ajalah.

- De inhoud van de advertentie.

De feiten: *De genoemde persoon (Staal) motiveert zijn algemene beschuldiging aan het adres van 'alle' Joodse voorgedij-instellingen aan de hand van zijn 'eigen' zaak tegen één voorgedij-instelling. JMW mag als hulpverleningsorganisatie geen informatie naar buiten brengen over individuele cliënten. Aan deze gedragsregel kan en wil JMW niet tornen. De klager (Staal) heeft zelf in ruimere kring bekendheid gegeven aan zijn beschuldiging aan het adres van JMW. Op vragen uit de Joodse*

gemeenschap naar aanleiding van deze beschuldigingen heeft JMW, om bovenvermelde privacy redenen, niet gereageerd. Nadat de klager de naam van JMW ook in de pers in diskrediet bracht, is de klager toestemming gevraagd om in dit specifieke geval van de gedragsregel ontheven te worden. Dit verzoek is door klager (Staal) geweigerd. Dit beperkt uiteraard de mogelijkheden van JMW tot het geven van openheid.

Toch schrijft Vuijsje in zijn e-mail d.d. 2 juli 2004 aan Bouma (journalist van Trouw) het volgende:

Ook schriftelijk wil ik hierbij nogmaals mijn teleurstelling uiten over de toon en strekking van uw artikel. Ik ben daar m.n. zeer teleurgesteld omdat ik in het tweede gesprek, ondanks het feit dat de heer Staal mij daar geen toestemming voor wenste te geven, zeer open over deze zaak ben geweest en u alle relevante stukken heb laten zien.

Indien, zoals staat in de e-mail van 2 juli 2004 en in de advertentie, geen toestemming door Staal is gegeven om de relevante stukken te laten zien, dan heeft dhr. Vuijsje zich schuldig gemaakt aan overtreding van de privacy regels.

Echter, Staal heeft wel degelijk aan dhr. Vuijsje toestemming gegeven om de relevante stukken aan de journalist van Trouw te laten zien. Dit was tijdens het gesprek d.d. 29 juni 2004 ten kantoor van JMW in aanwezigheid van mw. Kok, Sector Manager Hulpverlening en Thuiszorg, van JMW. De tekst uit de e-mail d.d. 2 juli 2004 en van de advertentie zal dus de test op waarheid niet doorstaan.